



Judikatūras krājums

TIESAS RĪKOJUMS (sestā palāta)

2014. gada 3. jūlijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Tiesas Reglamenta 53. panta 2. punkts un 94. pants — Pietiekamu precizējumu par pamatlietas faktiskajiem apstākļiem un tiesisko regulējumu, kā arī iemeslu, kas pamato atbildes uz prejudiciālo jautājumu vajadzību, neesamība — Acīmredzama nepieņemamība

Lieta C-19/14

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Sozialgericht Duisburg* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2013. gada 17. decembrī un kas Tiesā reģistrēts 2014. gada 16. janvārī, tiesvedībā

Ana-Maria Talasca,

Angelina Marita Talasca

pret

Stadt Kevelaer.

TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], tiesneši M. Bergere [*M. Berger*] (referente) un S. Rodins [*S. Rodin*],

ģenerālvokāts N. Vāls [*N. Wahl*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklauššanas pieņemto lēmumu lietu izlemt, izdodot motivētu rīkojumu saskaņā ar Tiesas Reglamenta 53. panta 2. punktu,

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, vai Sociālā nodrošinājuma kodeksa II sējuma 7. panta 1. punkta otrā daļa ir saderīga ar Savienības tiesībām, it īpaši ar diskriminācijas aizlieguma principu.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā *Ana-Maria Talasca* un viņas meita *Angelina Marita Talasca* pret *Stadt Kevelaer* (Kevelāras pilsēta) par šīs pilsētas nodarbinātības dienesta (turpmāk tekstā – “*Jobcenter*”) atteikšanos izmaksāt prasītājām noteiktus sociālos pabalstus.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Atbilstošās Vācijas tiesību normas

- 3 Sociālā nodrošinājuma kodeksa (*Sozialgesetzbuch*) II sējuma (turpmāk tekstā – “*SGB II*”) 7. pantā “Saņēmēji” ir noteikts:

“(1) Pabalstus saskaņā ar šo sējumu saņem personas, kuras:

- 1) ir sasniegušas 15 gadu vecumu un vēl nav sasniegušas 7.a pantā noteikto vecuma robežu,
- 2) ir darbspējīgas,
- 3) ir trūcīgas un
- 4) kuru parastā dzīvesvieta ir Vācijas Federatīvajā Republikā

(darbspējīgie saņēmēji). Netiek iekļauti:

- 1) ārvalstnieki, kas Vācijas Federatīvajā Republikā nav darba ņēmēji vai pašnodarbinātie un kuriem nav tiesību uz brīvu pārvietošanos saskaņā ar Likuma par Savienības pilsoņu brīvu pārvietošanos [*Freizügigkeitsgesetz/EU*] 2. panta 3. punktu, kā arī viņu ģimenes locekļi pirmo trīs mēnešu uzturēšanās laikā,
- 2) ārvalstnieki, kuru uzturēšanās tiesību pamats ir tikai darba meklēšana, un viņu ģimenes locekļi,

[..]

Otrā teikuma 1. apakšpunkts nav jāpiemēro ārvalstniekiem, kuri Vācijas Federatīvajā Republikā uzturas saskaņā ar uzturēšanās atļauju, kas izsniegta atbilstoši Likuma par uzturēšanās tiesībām 2. nodaļas 5. sadaļai. Noteikumi par uzturēšanās tiesībām paliek nemainīgi.

[..]”

- 4 No *Sozialgericht Duisburg* [Dīsburgas Sociālo lietu tiesa] 2014. gada 7. februārī Tiesā iesniegtā procesuālā dokumenta “Faktu izklāsts saistībā ar 2013. gada 17. decembra rīkojumu” izriet, ka saskaņā ar Likumu par Savienības pilsoņu brīvu pārvietošanos (*Freizügigkeitsgesetz/EU*) darba meklētāji saglabā darba ņēmēja vai pašnodarbinātā statusu vēl sešus mēnešus pēc darba tiesisko attiecību izbeigšanās.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 5 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu un no 2014. gada 7. februārī iesniegtā procesuālā dokumenta izriet, ka *A. M. Talasca* ir Rumānijas pilsonē.
- 6 2007. gada 1. jūlijā viņa no Rumānijas pārcēlās uz Kevelāru (Vācija).
- 7 2010. gada 27. oktobrī Ārvalstnieku dienests (*Ausländerbehörde*) izsniedza *A. M. Talasca* Eiropas Savienības pilsoņiem paredzētu uzturēšanās atļauju (*Freizügigkeitsbescheinigung*), kas bija derīga tikai darba meklēšanai.
- 8 No 2011. gada 23. maija līdz 23. novembrim *A. M. Talasca* strādāja dārzniecības uzņēmumā, un par šo darbu tika veiktas obligātās sociālās apdrošināšanas iemaksas.

- 9 No 2011. gada 1. decembra līdz 2012. gada 19. janvārim *A. M. Talasca* saņēma bezdarbnieka pabalstu I (*Arbeitslosengeld I*). Ņemot vērā zemos ienākumus, viņa vērsās *Jobcenter* – kompetentajā valsts iestādē darba meklētāju pabalstu jautājumos – ar pieteikumu no 2012. gada 1. janvāra izmaksāt pabalstu saskaņā ar *SGB II*.
- 10 Šis pabalsts viņai tika maksāts līdz 2012. gada 23. maijam.
- 11 Šis pabalsts līdz 2012. gada 23. maijam tika piešķirts arī *A. M. Talasca* 2012. gada 11. martā dzimušajai meitai.
- 12 Uzskatīdams, ka viņām ir tiesības uz šī pabalsta izmaksu arī pēc 2012. gada 23. maija, jo pretējā gadījumā tiktu pārkāpts “Savienības” tiesībās noteiktais diskriminācijas aizliegums, *A. M. Talasca* un viņas meita vērsās ar prasību *Sozialgericht Duisburg*.
- 13 Iesniedzējtiesa uzsver izskatāmajā lietā uzdoto jautājumu nozīmi vēl virknē līdzīgu lietu, ko tā izskata.
- 14 Šādos apstākļos *Sozialgericht Duisburg* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai [*SGB II*] 7. panta 1. punkta otrais teikums ir saderīgs ar [Savienības] tiesībām?
- 2) Ja atbilde ir noraidoša, vai Vācijas Federatīvajai Republikai ir jāgroza tiesiskais regulējums vai arī tieši rodas cita tiesiskā situācija, konkrētajā gadījumā – kāda?
- 3) Vai [*SGB II*] 7. panta 1. punkta otrais teikums paliek spēkā līdz (iespējams) nepieciešamajai tiesiskā regulējuma grozīšanai, ko izdara Vācijas Federatīvās Republikas iestādes?”

Par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību

- 15 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 53. panta 2. punktu, ja pieteikums vai prasības pieteikums ir acīmredzami nepieņemams, Tiesa pēc ģenerālvokāta uzklaušanās, neveicot tālākas procesuālās darbības, jebkurā brīdī var lemt, izdodot motivētu rīkojumu.
- 16 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Tiesai tiesvedībā, kas ierosināta saskaņā ar LESD 267. pantu, nav jāizskata jautājums par valsts tiesību normu saderību ar Savienības tiesībām. Tiesa tomēr var iesniedzējtiesai sniegt visus Savienības tiesību interpretācijas elementus, kas tai ļautu izlemt jautājumu par šādu saderību, taisot spriedumu izskatāmajā lietā (it īpaši skat. spriedumus *Fendt Italiana*, C-145/06 un C-146/06, EU:C:2007:411, 30. punkts; *KGH Belgium*, C-351/11, EU:C:2012:699, 17. punkts, un rīkojumu *Mlamali*, C-257/13, EU:C:2013:763, 17. punkts).
- 17 Taču jāatgādina, ka, lai ar LESD 267. pantu paredzētās sadarbības ietvaros valsts tiesai varētu sniegt lietderīgu Savienības tiesību interpretāciju, tai ir jānosaka lietas faktiskie un tiesiskie apstākļi, kuros ietilpst tās uzdotie jautājumi, vai vismaz jāpaskaidro šo jautājumu pamatā esošie fakti pieņēmumi (it īpaši skat. spriedumus *Centro Europa 7*, C-380/05, EU:C:2008:59, 57. punkts, un *Mora IPR*, C-79/12, EU:C:2013:98, 35. punkts, kā arī rīkojumus *Augustus*, C-627/11, EU:C:2012:754, 8. punkts, un *Mlamali*, EU:C:2013:763, 18. punkts).
- 18 Tiesa savu viedokli par Savienības tiesību akta teksta interpretāciju var paust, tikai pamatojoties uz valsts tiesas norādītajiem faktiem (skat. spriedumu *Eckelkamp* u.c., C-11/07, EU:C:2008:489, 52. punkts, kā arī rīkojumus *SKP*, C-433/11, EU:C:2012:702, 24. punkts, un *Mlamali*, EU:C:2013:763, 19. punkts).

- 19 Tāpat Tiesa arī ir uzsvērusi, ka ir svarīgi, lai valsts tiesa norādītu precīzus iemeslus, kuru dēļ tai rodas jautājumi par Savienības tiesību interpretāciju un kuru dēļ tā uzskata, ka Tiesai ir jāuzdod prejudiciāli jautājumi (šajā ziņā it īpaši skat. spriedumus *ABNA* u.c., C-453/03, C-11/04, C-12/04 un C-194/04, EU:C:2005:741, 46. punkts, un *Mora IPR*, EU:C:2013:98, 36. punkts, kā arī rīkojumu *Mlamali*, EU:C:2013:763, 20. punkts).
- 20 Tā kā iesniedzējtiesas lēmums ir pamats prejudiciāla nolēmuma tiesvedībai Tiesā, valsts tiesai pašā lēmumā par prejudiciāla jautājuma uzdošanu ir jāpaskaidro pamatlietas faktiskie un tiesiskie apstākļi un jāsniedz vismaz paskaidrojumu minimums par to Savienības tiesību normu izvēles iemesliem, kuras tā lūdz interpretēt, kā arī par saikni, ko tā konstatējusi starp šīm tiesību normām un tai iesniegtajā strīdā piemērojamiem valsts tiesību aktiem (šajā ziņā it īpaši skat. spriedumus *Asemfo*, C-295/05, EU:C:2007:227, 33. punkts, un *Mora IPR*, EU:C:2013:98, 37. punkts, kā arī rīkojumus *Laguillaumie*, C-116/00, EU:C:2000:350, 23. un 24. punkts, un *Mlamali*, EU:C:2013:763, 21. punkts).
- 21 Šīs prasības attiecībā uz lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu saturu ir skaidri noteiktas Tiesas Reglamenta 94. pantā, kam LESD 267. pantā paredzētās sadarbības ietvaros iesniedzējtiesai ir jābūt zināmam un kas tai ir stingri jāievēro.
- 22 Turklāt jāatgādina, ka LESD 267. pants nav tiesiskās aizsardzības līdzeklis, kas lietas dalībniekiem ir pieejams valsts tiesā izskatāmā strīdā, un līdz ar to tas, ka kāds no lietas dalībniekiem apgalvo, ka strīdā rodas jautājums par Savienības tiesību interpretāciju, nenozīmē, ka attiecīgajai valsts tiesai būtu pienākums uzskatīt, ka ir uzdots jautājums LESD 267. panta izpratnē. No tā izriet, ka tikai strīda par Savienības tiesību akta interpretāciju valsts tiesā esamība nav pietiekama, lai pamatotu prejudiciāla jautājuma uzdošanu Tiesai (skat. spriedumus *IATA* un *ELFAA*, C-344/04, EU:C:2006:10, 28. punkts, un *Ascafor* un *Asidac*, C-484/10, EU:C:2012:113, 33. punkts; kā arī rīkojumus *Adiamix*, C-368/12, EU:C:2013:257, 17. punkts, un *Mlamali*, EU:C:2013:763, 23. punkts).
- 23 Šajā ziņā vēl ir jāuzsver, ka lēmumos par prejudiciālu jautājumu uzdošanu iekļautā informācija ne tikai ļauj Tiesai sniegt lietderīgas atbildes, bet arī sniedz dalībvalstu valdībām, kā arī citām ieinteresētajām personām iespēju sniegt apsvērumus saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantu. Tiesai ir jā rūpējas, lai šī iespēja tiktu nodrošināta, tāpēc ka saskaņā ar minēto tiesību normu ieinteresētajām personām tiek paziņoti tikai lēmumi par prejudiciālu jautājumu uzdošanu (it īpaši skat. spriedumu *Holdijk* u.c., no 141/81 līdz 143/81, EU:C:1982:122, 6. punkts, un rīkojumus *Laguillaumie*, EU:C:2000:350, 14. punkts; *Augustus*, EU:C:2012:754, 10. punkts, un *Mlamali*, EU:C:2013:763, 24. punkts).
- 24 Šoreiz ir jākonstatē, ka pašreizējais lēmums par prejudiciāla jautājuma uzdošanu neatbilst šī rīkojuma 16.–22. punktā norādītajām prasībām.
- 25 Runājot par pirmo jautājumu, vispirms ir jākonstatē, ka lēmumā par prejudiciāla jautājuma uzdošanu nav norādīts neviens pamatlietas faktisko apstākļu elements. Tikai 2014. gada 7. februārī Tiesā iesniegtajā procesuālajā dokumentā “Faktu izklāsts saistībā ar 2013. gada 17. decembra rīkojumu” iesniedzējtiesa iesniedza daļēju informāciju, kas joprojām ir nepilnīga, lai varētu novērtēt citstarp *A. M. Talasca* darba ņēmējas statusu.
- 26 Turpinājumā jānorāda vēl tas, ka trūkst arī jebkādu elementu par valsts tiesisko regulējumu, izņemot vienkāršas atsauces uz noteiktām tiesību normām, kuru teksts tomēr nav izklāstīts. Runājot par *ŠGB II* 7. panta 1. punkta otro teikumu, kurā ir paredzēti vairāki ārvalsts bezdarbnieku pabalsta atteikuma pamati, iesniedzējtiesa vienkārši ir uzskaitījusi visus šos atteikuma pamatus, neprecizējot, kurš ir piemērojams tās izskatāmajā strīdā.

- 27 Visbeidzot, lai arī iesniedzējtiesa lūdz sniegt Savienības tiesību interpretāciju, šajā ziņā tā nesniedz nekādus precizējumus, izņemot 2014. gada 7. februārī Tiesā iesniegtajā procesuālajā dokumentā ietvertu norādi uz apsvērumiem, kas ir pausti pamatlietā celtajā *A. M. Talasca* prasībā, kurā ir minēts “Savienības tiesībās noteiktais diskriminācijas aizliegums”.
- 28 Turklāt iesniedzējtiesa lūdz Tiesu spriest par *SGB II* 7. panta 1. punkta otrā teikuma saderību ar “Eiropas Kopienas” tiesībām, taču nenorāda iemeslus, kādēļ, pēc tās ieskata, Savienības tiesību interpretācija tai šķiet nepieciešama vai lietderīga pamatlietas atrisināšanai, un it īpaši nepaskaidro, kāda ir saikne starp Savienības tiesībām un šai pamatlietai piemērojamajiem valsts tiesību aktiem. Tā, gluži pretēji, atsaucas tikai uz pamatlietas prasībā pausto apgalvojumu, ka “tiesību uz pabalstu liegšana saskaņā ar *SGB II* 7. panta 1. punkta otro teikumu ir pretrunā Eiropas tiesībās paredzētajam diskriminācijas aizliegumam”. Taču pati iesniedzējtiesa uzsver, ka pamatlieta ir izraudzīta kā parauglieta, jo tās izskatīšanā vēl ir liels skaits līdzīgu lietu.
- 29 Līdz ar to iesniedzējtiesa it īpaši nenorāda nekādu informāciju par prasītāju pamatlietā prasīto sociālo pabalstu raksturu, kas ļautu noteikt, vai tie ietilpst Savienības tiesību normu par diskriminācijas aizliegumu piemērošanas jomā. Šajā kontekstā iesniedzējtiesa nesniedz pietiekamu informāciju, kas ļautu precīzi noteikt situāciju, kādā ir *A. M. Talasca* un viņas meita, lai Tiesa varētu veikt salīdzinājumu ar citām personām, kuras saņem šo sociālo pabalstu.
- 30 Šādos apstākļos iesniedzējtiesa nav devusi Tiesai iespēju nedz pārlicināties, vai faktiskie apstākļi, uz kuriem balstīti prejudiciālie jautājumi, patiešām ietilpst interpretējamo Savienības tiesību piemērošanas jomā, nedz – plašākā skatījumā – lietderīgi un ticami atbildēt uz uzdotajiem jautājumiem (skat. rīkojumus *Augustus*, EU:C:2012:754, 14. punkts, un *Mlamali*, EU:C:2013:763, 32. punkts).
- 31 Tāpēc ir jākonstatē, ka pirmais prejudiciālais jautājums ir acīmredzami nepieņemams.
- 32 Ņemot vērā pirmā prejudiciālā jautājuma acīmredzamo nepieņemamību, otrajam un trešajam jautājumam zūd priekšmets.
- 33 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, pamatojoties uz Tiesas Reglamenta 53. panta 2. punktu, ir jākonstatē, ka šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir acīmredzami nepieņemams.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 34 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (sestā palāta) nospriež:

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko *Sozialgericht Duisburg* (Vācija) iesniegusi ar lēmumu, kas pieņemts 2013. gada 17. decembrī, ir acīmredzami nepieņemams.

[Paraksti]